

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoPr/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114217484
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:5114217484.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu JUDr. B. E., trvale bytom I. cesta XXXX/XA, P., zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Tatiana Polková, so sídlom Na Priekope č. 174/13, Žilina, proti žalovaným 1/ Okresný súd Ružomberok, so sídlom Dončova č. 8, Ružomberok, IČO: 35 995 599 a 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 17Cpr/7/2014-125 zo dňa 25. apríla 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III. m e n í tak, že žaloba sa voči žalovanému 1/ z a m i e t a .

II. Žalovaný 1/ m á nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 2/ zastavil (ďalej aj „výrok I.“), žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu (ďalej aj „výrok II.“), žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 377,23 eur od 16.02.2011 do 10.06.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 365,28 eur od 16.03.2011 do 10.06.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 383,29 eur od 16.04.2011 do 10.06.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 334,- eur od 16.05.2011 do 10.06.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 331,84 eur od 16.07.2011 do 10.06.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 377,76 eur od 16.08.2011 do 10.06.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (ďalej aj „výrok III.“) a žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % (ďalej aj „výrok IV.“). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na § 144, § 145 ods. 1 a 2, § 146 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 25 ods. 1 a 4, § 65 ods. 1, 2, 4 a 5, § 87 ods. 1, § 90 ods. 1 a 2, § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich, § 34 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch, § 2 ods. 1, § 29g zák. č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR, § 41 ods. 1 a 2, § 41a, § 41b ods. 2 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, § 1 ods. 4 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce a § 3, § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 23.05.2014 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 377,23 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.02.2011 do zaplatenia, sumu 365,28 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.03.2011 do zaplatenia, sumu 383,29 eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.04.2011 do zaplatenia, sumu 334,- eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z

tejto sumy od 16.05.2011 do zaplata, sumu 655,36 eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.06.2011 do zaplata, sumu 331,84 eur s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.07.2011 do zaplata, sumu 377,76 eur s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.08.2011 do zaplata a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že je sudcom prideleným na výkon funkcie sudcu na Okresný súd Ružomberok s právom na plat podľa zák. č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov. Platovým dekrétom Spr 7019/2011-Oú z 18.01.2011 mu bol určený od 01.01.2011 funkčný plat vo výške 2.608,68 eur. Následne mu bol doručený platový dekrét č. Spr. 7139/2011 - Oú z 04.04.2011, podľa ktorého žalobcovi patrí od 01.01.2011 funkčný plat vo výške 2.690,68 eur a následne mu bolo doručené oznámenie o výške a zložení funkčného platu č. Spr 7314/2011 - Oú z 15.08.2011, podľa ktorého patrí žalobcovi od 26.07.2011 funkčný plat vo výške 2.999,98 eur. Za obdobie prvých siedmych mesiacov roka 2011 tak došlo k zníženiu platu sudcu bez splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 84 Zákona o sudcoch. V priebehu konania žalobca oznámil súdu, že žalovaný 1/ mu dňa 10.06.2014 uhradil doplatok mzdy za rok 2011, preto navrhol pripustenie zmeny žalobného petitu tak, že žalovaný 1/ a 2/ sú povinní solidárne mu zaplatiť úroky z omeškania odo dňa splatnosti jednotlivých miezd do ich vyplatenia. V nadväznosti na dispozitívne úkony žalobcu súd uznesením sp.zn. 17Cpr/7/2014-18 zo dňa 26.01.2015 pripustil zmenu návrhu navrhovanú žalobcom a zároveň rozhodol o zastavení konania v časti o zaplata istiny vo výške 2.824,86 eur. V priebehu konania žalobca zbral žalobu voči žalovanému 2/ späť, pričom žalovaný 2/ sa k späťvzatiu nevyjadril. Nakoľko k späťvzatiu žaloby voči žalovanému 2/ došlo pred prvým pojednávaním vo veci, na prípadný nesúhlas žalovaného by súd neprihliadal. Žalobcu pre procesné zavinenie zastavenia konania zaviazal na náhradu trov konania voči žalovanému 2/. V ďalšom konaní sa potom zaoberal už iba dôvodnosťou žaloby vo vzťahu k žalovanému 1/. Súd pred rozhodnutím vo veci samej vyhodnotil pasívnu vecnú legitimitáciu v konaní v spojitosti s vyplatením platu sudcu a dospel k záveru, že pasívne vecne legitimovaným je žalovaný 1/, a to v zmysle § 90 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z.z., teda súd, na ktorom sudca vykonáva funkciu, pričom o jeho platových pomeroch rozhoduje predseda daného súdu. Po konštatovaní pasívnej vecnej legitimitácie žalovaného 1/ súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplata úrokov z omeškania z doplata funkčného platu za obdobie od 01.01.2011 do jeho uhradenia, t.j. do 10.06.2014, tak ako uviedol v úprave petitu po čiastočnom späťvzati žaloby je oprávnený. K doplata platu za uvedené obdobie došlo podľa vyjadrenia žalovaného 1/ dňa 04.07.2014, avšak súd vychádzal zo zmenenej žaloby, v ktorej žalobca žiadal priznať úrok z omeškania do 10.06.2014. Ďalej sa súd zaoberal otázkou účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaného v konaní o súlade právnych predpisov vo vzťahu k nárokom uplatňovaným v prebiehajúcich občianskych súdnych konaniach. S poukazom na citované rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky konštatoval, že v dôsledku vyslovenia nesúladu ust. § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa odseku 2“, § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8, a 9 Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 99/2011 z 11. decembra 2013 vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 97/2014 dňa 18.04.2014, je nárok žalobcu na doplata rozdielu vo výške funkčného platu, ktorý jej bol vyplácaný za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 na základe právnej úpravy, vo vzťahu ku ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil jej nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky, oprávnený a za dané obdobie žalobca má nárok na zaplata funkčného platu vo výške určenej podľa ust. § 67 Zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ust. § 2 Zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, pred spornou novelou vykonanou Zákonom č. 500/2010 Z.z. Uvedený doplatok bol žalobcovi vyplatený podľa vyjadrenia žalobcu žalovaným 1/ dňa 10.06.2014. Z vyjadrenia žalovaného 1/ zo dňa 03.04.2018 vyplýva, že k doplata platu došlo 04.07.2014. Pri posudzovaní hmotnoprávných účinkov uvádzaného nálezu Ústavného súdu súd vychádzal zo zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, zo záverov ktorého vyplýva, že Ústava SR a zákon Národnej rady SR č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky a o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov rozdeľujú problematiku hmotnoprávných účinkov nálezu Ústavného súdu na dve skupiny. Ide predovšetkým o prípady, ktoré boli do momentu uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne ukončené (judikované) a o prípady, ktoré vo chvíli uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli. Hoci Ústava a Zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu a o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, uviedol, že treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v takýchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Podľa názoru Ústavného súdu dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej

vety Ústavy SR, stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, že bolo anulované od počiatku a inými slovami sa na toto ustanovenie zákona hľadí akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. V danej veci, kde si žalobca uplatnil nárok na priznanie úroku z omeškania dňom nasledujúcim po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zákona č. 385/2000 Z.z. súd preto, zohľadniac účinky nálezu Ústavného súdu SR ex tunc, priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania za jednotlivé obdobia a priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania od 1. dňa nasledujúceho po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zákona č. 385/2000 Z.z. až do zaplata doplatku funkčného platu, t.j. do 10.06.2014. Súd tak žalobe žalobcu v znení pripustenej zmeny žaloby vyhovel v celom rozsahu, nakoľko žalobcom uplatnená výška úrokov z jednotlivých súm doplatkov nebola v konaní protistranou spochybnená, a preto ju súd považoval za nespornú. Z vyjadrenia žalovaného 1/ síce vyplýva, že k doplaceniu platu došlo až 04.07.2014, súd však nemôže priznať viac, ako žalobca žiada, a tak rozhodol v súlade so znením navrhovaného petitu rozsudku. Nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola k prvému dňu omeškania vo výške 1 %, súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedených súm, a to aj za nasledujúce obdobia v zmysle § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Zastavenie konania v časti o zaplata istiny žalobca nezavinil, nakoľko k doplaceniu platu žalobcu došlo až po podaní žaloby a túto skutočnosť nerozporoval ani samotný žalovaný 1/. Rovnako bol žalobca úspešný v celom rozsahu aj v časti priznaného úroku z omeškania, pretože súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel. Na základe uvedených skutočností, žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný a tak má voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň dodal, že rozhodovanie o trovách konania v zmysle § 257 CSP v danom prípade neprichádza do úvahy, pretože nejde v danej veci o dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo odôvodnené úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznať.

3. Žalovaný 1/ svojím odvolaním podaným včas napadol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. Zotrval na stanovisku, že žalobcovi nárok na úroky z omeškania nevznikol, keď žalovaný 1/ pri vyplácaní zníženého funkčného platu žalobcovi za obdobie od 01/2011 do 06/2011 postupoval v súlade s právnymi predpismi v tom čase platnými a účinnými. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL ÚS 99/2011-27 zo dňa 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, podľa ktorých žalovaný 1/ postupoval a následne Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 11.12.2013 pod sp.zn. PL ÚS 99/2011 uverejneným pod č. 97/2014 Z.z. rozhodol, že tieto zákonné ustanovenia nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Predmetný nález Ústavného súdu bol zverejnený v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014. Uplatnený nárok by žalobcovi vznikol len v prípade, ak by doplatky k funkčnému platu za predmetné obdobie neboli uhradené do 19.10.2014, kedy po uplynutí lehoty 6-tich mesiacov od vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stratili platnosť ustanovenia zákona č. 500/2010 Z.z. ktorých aplikácia viedla k zníženiu funkčného platu žalobcu. Doplatky funkčného platu za obdobie 01/2011 až 06/2011 boli žalobcovi vyplatené a keďže žalobcovi sa dostalo riadneho plnenia, nárok na úroky z omeškania mu nevznikol. Domnieva sa, že hmotnoprávne účinky nálezu Ústavného súdu o súlade právnych predpisov vo všeobecnosti spočívajú v tom, že až do momentu vyhlásenia Nálezu v Zbierke zákonov, je právny predpis pre všetky subjekty záväzný a až po tomto momente stráca do budúca svoju účinnosť a subjekty sa ním v ďalších konaniach nebudú riadiť a aplikovať ho na svoje právne vzťahy. V kontexte takto vymedzenej podstaty hmotnoprávnych účinkov nálezu Ústavného súdu o súlade právnych predpisov treba chápať aj závery uznesenia pléna Ústavného súdu sp.zn. PLz. ÚS 1/06 (na ktoré sa odvoláva konajúci súd v bode 36. napadnutého rozsudku), a teda že hmotnoprávne účinky nálezu Ústavného súdu SR o nesúlade napadnutého právneho predpisu s Ústavou SR zverejneného v Zbierke zákonov pred právoplatným skončením konania pred všeobecným súdom., v ktorom sa má napadnutý právny predpis aplikovať, nastávajú pre všetkých účastníkov tohto konania ex tunc. Teda následkom nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade právnych predpisov by malo byť, že všeobecný súd napadnutý právny predpis nebude pri rozhodovaní vo veci aplikovať. Práve v tom spočívajú hmotnoprávne účinky uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, že napadnutá právna úprava sa nebude aplikovať, avšak podľa názoru žalovaného 1/ nemožno od toho odvodzovať nárok žalobcu na zaplata úrokov z omeškania, keď žalovaný 1/ postupoval pri vyplácaní mzdových náležitosti žalobcovi v súlade s platnou právnou úpravou a ani nemal inú možnosť, keď v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Ten, kto konal resp. postupoval v dôvere v platný a účinný právny predpis, nemôže byť vo svojej viere k nemu sklamaný (PL. ÚS 36/95). Do momentu uverejnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov sa nároky riadia právnym stavom podľa platnej právnej úpravy, podľa ktorej aj žalovaný 1/ postupoval a nedostal

sa s plnením peňažných nárokov do omeškania, keď boli vyplácané načas, v stanovenom výplatnom termíne, vo výške stanovenej zákonom a následne s poukazom na závery Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL ÚS 99/2011-27 zo dňa 22.06.2011. Zároveň žalovaný 1/ vzniesol námietku premlčania nároku na úroky z omeškania zo sumy 377,23 eur od 16.02.2011, zo sumy 365,28 eur od 16.03.2011, zo sumy 383,29 eur od 16.04.2011 a zo sumy 334 eur od 16.05.2011, a to do 23.05.2014, nakoľko žaloba bola podaná na Okresnom súde dňa 23.05.2014. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania žalovaný 1/ poukázal na dôvody hodné osobitného zreteľa ktoré videl v tom, že pri vyplácaní mzdových nárokov konal v súlade s platnou právnou úpravou, žalobca si svoj nárok uplatnil na súde žalobou dňa 23.05.2014, po zverejnení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov, kedy už bolo zrejmé, že všetkým sudcom sa doplatky funkčných plátov doplatia, tak sa aj stalo, dňa 04.07.2014, následkom čoho žalobca dňa 08.08.2014 zobral žalobu v časti istiny späť. Definitívna dôvodnosť nároku žalobcu bola zrejmá dňa 18.04.2014, vzhľadom na postup žalovaného 1/ v minulosti v obdobnej veci, ktorý bol žalobcovi známy, došlo k dobrovoľnému plneniu. Na záver navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti vo výroku III. zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie alebo ho zmenil tak, že žalobu zamietne a žalobcovi náhradu trov konania neprizná.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo vyjadrení uviedol, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné. Odvolateľ založil svoje odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej procesnej obrany použitej už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal. Odvolacie argumenty odvolateľa nie sú spôsobilé zvrátiť stav veci a odvolacie argumenty sú len iným hodnotením zisteného skutkového stavu, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie súdu so záverom spochybňujúcim dôvodnosť žaloby. Odvolateľ nešpecifikuje dĺžku premlčacej lehoty, v každom prípade však nemôže byť nárok žalobcu premlčaný do dňa podania žaloby ako tvrdí nesprávne odvolateľ, ale premlčanie prichádza do úvahy za obdobie dlhšie ako je premlčacia lehota.

5. Ďalšie písomné vyjadrenia podané neboli.

6. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. februára 2019, sp.zn. 3 Ndc 2/2019 bol spor vedený na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 5CoPr/6/2018 prikázaný Krajskému súdu v Trenčíne.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej aj "CSP") a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku III. zmeniť podľa § 388 ods. 1 CSP tak, že žaloba sa voči žalovanému 1/ zamietá. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. a II. odvolaním napadnuté nebolo a preto je v tejto časti právoplatné a prieskumom odvolacieho súdu nedotknuté (§ 367 CSP).

9. Odvolací súd preskúmaním veci v napadnutej časti vo výroku III., ktorým bol žalobcovi priznaný úrok z omeškania voči žalovanému 1/ dospel k záveru, že takéto rozhodnutie nie je založené na správnom právnom posúdení veci a podané odvolanie žalovaného 1/ je tak dôvodné.

10. Úroky z omeškania patria veriteľovi ak si dlžník nesplní svoj peňažný dlh riadne a včas a dostane sa tak do omeškania /§517 ods. 2 Občianskeho zákonníka/. Dlh nie je splnený riadne ak sa nesplní vo všetkých náležitostiach stanovených o predmete, spôsobe, mieste plnenia, ak sa neplní tomu, komu sa plniť malo a pod. /559 a nasl. Občianskeho zákonníka/. Dlh sa nesplní včas, ak sa nesplní v čase jeho splatnosti, ktorý je určený podľa dohody, právneho predpisu, rozhodnutia alebo prvého dňa po tom, čo bol dlžník o plnenie veriteľom požiadaný /§ 563 Občianskeho zákonníka/.

11. V prejednávanej veci, po čiastočnom zastavení konania v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby a po pripustení zmeny žaloby uznesením č.k. 17Cpr/7/2014-18 zo dňa 26.01.2015, si žalobca od žalovaného 1/ (súd prvej inštancie konanie v dôsledku späťvzatia žaloby voči žalovanému 2/ zastavil - výrok I.) uplatňoval úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške stanovenej podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a to zo súm, ktoré vyčíslil ako

dĺžný doplatok k jeho funkčnému platu v období od 01.01.2011 do 31.07.2011 s odôvodnením, že za uvedené obdobie mu bol funkčný plat vyplácaný v nesprávnej výške, pretože bol znížený nezákonne podľa ust. § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zák. č. 500/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré zákonné ustanovenia boli vyhlásené Ústavným súdom Slovenskej republiky za rozporné s Ústavou Slovenskej republiky.

12. Ako zistil vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie, prijatím zák. č. 500/2010 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zák. č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a ktorý nadobudol účinnosť od 01.01.2011, došlo k zmene ust. § 2 ods. 2 zák. č. 120/1993 Z.z., čo malo za následok zníženie platu žalobcu ako sudcu, keď mu bol v období od 01/2011 do 07/2011 znížený funkčný plat. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL ÚS 99/2011-27 z 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť vyššie uvedených zákonných ustanovení a následne Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 11. decembra 2013, sp.zn. PL ÚS 99/2011 uverejneným pod č. 97/2014 Z.z. dňa 18.04.2014 rozhodol, že tieto zákonné ustanovenia nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pričom ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tieto ustanovenia zákona do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

13. Zo žaloby voči žalovanému 1/ je zrejmé, že žalobca sa domáha plnenia úrokov z omeškania z dôvodu, že žalovaný 1/ mu nevyplatil funkčný plat riadne /v celom rozsahu/, čím sa dostal do omeškania. Správne potom súd prvej inštancie posudzoval uplatnený nárok žalobcu ako nárok na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

14. Pokiaľ však ide o konštatovanie súdu prvej inštancie, že pokiaľ v priebehu súdneho konania došlo k uverejneniu nálezu Ústavného súdu o nesúlade konkrétneho ustanovenia zákona č. 120/1993 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky, tak takýto nález Ústavného súdu spôsobí, že takýto hmotnoprávny právny predpis nie je možné ďalej v súdnom konaní použiť a hľadí sa naň, ako keby ani nebol ani prijatý (účinky ex tunc), preto žalobcovi patrí úrok z omeškania od jednotlivých výplatných termínov, kedy mu mal byť funkčný plat vyplatený, odvolací súd dodáva, že s ohľadom na charakter uvedeného nároku, hoci nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky majú účinky ex tunc, takýto účinok možno vyvodit' len vo vzťahu k samotnému nároku a nie aj k nároku na zaplatenie úrokov z omeškania ako zákonnej sankcie pre prípad neuspokojenia peňažného záväzku v lehote jeho splatnosti. Treba totiž vychádzať z toho, že pokiaľ niekto koná v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, vychádzajúc z prezumpcie jej ústavnosti a následne ustanovenia zákona, podľa ktorého postupoval ústavný súd ako orgán ochrany ústavnosti označí za protiústavné, nemožno tvrdiť, že s nárokom, ktorý v čase poskytnutia plnenia nevyplýval z v tom čase platného práva, by mal byť po vyslovení nesúladu právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky spätne v omeškaní. V takejto situácii by síce mohla subjektu dotknutému protiústavným znením zákona vzniknúť škoda, ale túto nemožno stotožňovať s nárokom na úroky z omeškania, na ktoré vzniká nárok v prípade omeškania s plnením peňažného záväzku. V takejto situácii teda nemôže dôjsť k omeškaniu dlžníka s uspokojením nároku veriteľa skôr než ako bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnený nález Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky, ktorými bol veriteľ v dôsledku existujúcej protiústavnej zákonnej úpravy ukrátený na svojich nárokoch, ktoré mu vznikli za obdobie, v ktorom bol takýto zákon v rozpore s Ústavou SR účinný. Ak potom v prejednávanej veci postupoval žalovaný 1/ pri znížení funkčného platu žalobcu v súlade s v tom čase platnými a účinnými predpismi, nemohol sa po uverejnení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL ÚS 99/2011 z 11. decembra 2013 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky spätne dostať do omeškania aj za obdobie pred uverejnením tohto nálezu, t.j. 18.04.2014.

15. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky Ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

16. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné

do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu uplatnený nárok by žalobcovi vznikol len v prípade, ak by žalobcovi doplatky k funkčnému platu za uvedené obdobie neboli uhradené do 19.10.2014, kedy po uplynutí lehoty šiestich mesiacov od vyhlásenia nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 99/2011 z 11. decembra 2013 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 18.04.2014 stratili platnosť ustanovenia zák. č. 500/2010 Z.z., ktorých aplikácia viedla k zníženiu platu žalobcu (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. mája 2016, sp.zn. 5CoPr/3/2016). Toto sa však nestalo a podľa dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a tvrdenia žalobcu boli doplatky funkčného platu vyplatené žalobcovi dňa 10.06.2014. Keďže sa žalobcovi dostalo riadneho plnenia a nárok na úroky z omeškania mu nevznikol, súd prvej inštancie nesprávne podanej žalobe voči žalovanému 1/ vyhovel.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku III. podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu voči žalovanému 1/ zamietol.

19. O nároku na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný 1/ má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % z dôvodu jeho plného úspechu dosiahnutého v konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).